

JIŘÍ JANSTA
VERŠE
POUSTEVNÍKA
JIRKY

VERŠE
POUSTEVNÍKA
JIRKY

Jiří Jansta

OKENNÍ TELEVIZOR

Jako správný poustevník v lese přebývám,
televizor mám, ale moc se na něj nedívám.

To raději z okna dění v lese sleduju,
tím se velmi bavím, v tom si libuju.

V levém rohu obrazovky, úplně nahoře,
datel bydlo má, kůrovce v komoře.

Brzy ráno po svítání slétne na kryt lampy,
co je z laminátu,
mydlí do něj zobákem, a kdyby nebyl chráněný,
zlámal bych mu hnátu.

Jeho ptačí kolega mu z druhé strany lesa pilně odpovídá,
i když oba vědí, že rušit lesní klid,
zvláště po ránu, se přísně zapovídá.

Trochu níže napravo bydlí veverka,
kožich plný blešek, jinak čiperka.

Ta zas má ve špajzu kupu bobulí,
vždycky, když mě vidí, se na mě zaculí.
Chodí za ní veverčák, černý, od dubu,
co pak spolu prováděj vám říkat nebudu.

O deset suků vpravo a pět stromů blíž,
modřinky maj hnízdo, taky malou spíž.
Celý den si shání zobec, od kořenů stromů k vršku,
kdybych já tak divě lítal, pad bych večer za vlast.
Ony však si při tom shonu ještě štěbetají,
sezobou, co samy váží, tak dobře se mají.

Když se dole pod oknem mihne mrštná lasička,
ta, co kurva bídna, žere ptákům vajíčka,
mám chuť po ní skočit a zakroutit jí krk,
by už ptáku žádnému nezkřivila brk.
Než jsem okno otevřel, ty můj milý brachu,
ta potvůrka zmizela, byla hnedle v prachu.
Nevím, proč jsem otvíral, vždyť to byla blbost,
stejně bych ji nechtyl, člověčí ztratil hrdost.

Však v tom našem krásném lese žije zvířat víc,
srnky, sojky, kukačky, taky zajíc - sic!
Vyprávět bych mohl až do omrzení,
jak zvířata žijou, navzájem se honí.
Na závěr mi dovolte jedno poučení:
Nechme přírodě, co její jest, nezasahujme do ní!

VYZNÁNÍ OHNI

Usedám líně do křesla u krbu,
přemýšlím, hořící dřevo voní a praská.
Zářivý plamen, mocný ten čaroděj,
červené cihly komínu laská.

Hřeje a září a sílu mi dává
putovat žitím zas dál a dál,
říkám mu, bratře, jen díky tobě
člověk se člověkem nakonec stal.

V pravěké jeskyni, v klubíčku kamenů,
po bouři prvně ses rozhořel jasně,
hlídán jak poklad náš nejdražší,
vždy bylo u tebe teplo a šťastně.

Zpočátku chránil jsi před dravou zvěří,
pak nezištně svítil na cestu k výšinám,
nakonec člověka k síle jsi přivedl,
k vesmírným dálkám i k mořským hlubinám.

Jenom pár staletí stačilo k tomu,
když rozvoj řemesel a vědy nastal,
by smělý stroj, jenž silou svou živil jsi,
práci zde těžkou za člověka zastal.

Dnes už jen málokde tvůj plamen přímo lze spatřit,
však on všude kol, jen ukryt je pohledům,
tak jako dřív v tu jeskyni chladnou,
přinášíš teplo i pro můj starý dům.

Sedím si líně zde v křesle u krbu,
přemýšlím, jen rudé oharky teď do tmy svítí.
Zas přiložím polen pár a suché šišky,
zasyčí, zavoní a ochotně plamenem chytí.

Zářivý oheň, mocný ten čaroděj,
rozhoří naději dalšího bytí.

MĚSTO MÉHO SRDCE

Znám město, co do srdce mi vniklo,
sotva spatřil jsem je jednou v nedbalkách.
Od těch dob já tisíckrát byl ve zdech jeho
a cítil se moc dobře – jako v pohádkách.

První setkání jen letmé a neupřímné bylo...
Jarní čas byl právě v tvůrčím rozpuku,
když děsivý proud lidí zalil jeho náměstí.
Jsem těžký samotář a tahle konstelace hvězd
nevede u mě ke štěstí.

Když později mě život zavál opět v jižní kraje,
já blízko něho kotvu svou jsem vyhodil.
Hledaje práci, znovu našel jsem to město,
po jeho starých uličkách pak míle prochodil.

Byl krásný letní den a ulice zas jen samý shon,
vidím to jasně, jako dnes,
však město samo už mnohem blíž mi bylo,
jen přes stromy stále neviděl jsem les.